

De eieren van Fabregas

Roman

Gilbert Keyzer

Eerste druk ® 2020 Gilbert Keyzer

Alle personages in deze roman zijn product van de fantasie van de schrijver.

Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval.

® Gilbert Keyzer

De eieren van Fabregas

Gilbert Keyzer

Tijdens een lauwe zomernacht wandelden vier studenten door een villawijk. Trottoirs ontbraken. Als bewoner reed men in dit soort buurten bij de villa vandaan of ernaar toe. Voetgangers, postbodes uitgezonderd, werden in deze domeinen der rijken niet als gebruikelijk beschouwd, tenzij men bij elkaar tuinfeesten bezocht. Bushaltes ontbraken eveneens. Langs heggen en hekwerken stonden geen auto's geparkeerd, wel in voortuinen, oprijlanen en voor garages.

Aangeschoten hadden zij even daarvoor een saai studentenfeest verlaten, gehouden in het nabijgelegen centrum van de universiteitsstad, om illegaal een zwembad bij een van de villa's te bezoeken.

Voorop in het midden liep Jim, gearmd met de tweeling Elba en Alba. Rebecca sjokte er jaloers achteraan. Ruimte genoeg om naast hen te gaan lopen, maar dat leek haar zinloos, omdat Jim toch geen drie vrouwen een arm geven kon.

Het idee om te gaan zwemmen was van hem afkomstig. Hij had haar verteld hiervoor een geschikte locatie te kennen. Rebecca had begrepen dat zij dit avontuurtje gezamenlijk zouden beleven.

Jim was de hele avond al met die twee aan het flirten geweest, uit wraak vanwege haar afstandelijkheid of uit verveling. Zij kon zijn beweegredenen niet helemaal doorgronden en besloot daarom hem te verleiden. Gezamenlijk naakt in een onbekend zwembad. Welke man zou dat kunnen weerstaan? Zelfvertrouwen had zij voldoende. Zij wist fysiek aantrekkelijk te zijn.

En nu liep hij tussen die gebruide, goedlachse meiden. Zij hadden hem in zijn uitsloverijen door laten schieten en hun tentakels om hem heen geslagen.

Dat betekende nog niet dat zij de strijd om Jim zomaar op zou geven.

Rebecca was niet dronken, nuchterder zelfs dan de rest, wel voldoende van remmingen bevrijd om tijdens de komende zwempartij Jim naar zich toe te trekken en tot een vrijpartij op de rand van het zwembad te brengen, ten aanschouwen van de

tweeling. Het vooruitzicht hierop en de daarin besloten mogelijkheid om daarmee Elba en Alba in verlegenheid te brengen deden haar goed. Zij voelde zich als een hardlooper die, tactisch achteraan blijvend, tijdens het uitkomen van de laatste bocht ineens een sprint zal gaan inzetten om even later alsnog als eerste over de finishlijn te komen.

Af en toe keek Alba over haar schouder naar Rebecca, alsof zij wilde peilen hoe haar kansen bij Jim werkelijk lagen. Rebecca vermeed haar blik, richtte haar hazelnootkleurige ogen op de huizen die zij passeerden.

Zij kwamen niemand tegen. In geen van de villa's brandde licht.

Die tweeling moet wel schatrijke ouders hebben, dacht Rebecca, terwijl zij zag hoe lantaarnlicht schitterde in de diamanten sierraadjes in de oren van de studentes. Minstens een villa zoals in deze wijk. Wellicht met manege en tennisbaan. Een garage waar met gemak drie auto's in pasten. Evengoed was het nep. Alles was nep aan die twee, vond Rebecca. De lachjes, de gillets en uiteraard de volstrekt onbeduidende verhalen. Zelfs de kortgeknipte kapsels leken haar onecht, zoals ze als nylon glansden in het lantaarnlicht. Zij achtte de zusjes geheel voor elkaar inwisselbaar. Rebecca en Jim studeerden kunstgeschiedenis. Een toekomstperspectief had zij in dit opzicht echter nog niet. Zij vroeg zich af wat de tweeling op de universiteit uitvoerde. Waren het wel studentes? Wellicht had Jim ze als introducees meegenomen.

Jim slaakte een dwaze, volstrekt overbodige kreet, waarna de tweeling hem joelend bijviel. Een hond sloeg aan.

Rebecca maande ze tot stilte. Zij kwamen niemand tegen. In geen van de villa's werd licht aangestoken.

Van het feest had Rebecca een fles rum meegenomen en in een plastic tasje opgeborgen. Zij besloot er niet van te drinken, zodat zij haar kansen, om zo meteen bij het zwembad meester over de situatie te worden, niet door dronkenschap te niet zou doen.

Laat die sletjes flink lazarus worden. Ik grijp Jim gewoon bij zijn ballen en trek hem naar me toe, dacht zij met een plots opkomende woestheid, die haar aangenaam verbaasde.

Zij had hem te lang aan het lijntje gehouden, uit onzekerheid over haar gevoelens voor hem en uit een zekere plaagzucht, om eens na te gaan hoe gek ze hem krijgen kon. Hij had zich wat al te zeker van zichzelf gedragen, alsof zij zich zomaar door hem zou laten veroveren. En nu was het misschien te laat voor haar.

Was het zijn bravoure, waren het zijn lichtblauwe ogen? Werkelijk knap vond ze hem niet. Pas voor in de twintig, toch kondigde zich bij hem het begin van een buikje aan. Hij had smalle schouders. Het was een corpsbal, een brallerige jongeman met een houding, waarachter zij een kwetsbare natuur vermoedde.

Sommigen onder ons krijgen ongevraagd alle aandacht. Anderen blijven in de schaduw, wat ze ook doen, dacht Rebecca.

Misschien wil ik hem alleen vanwege zijn contacten of de status die ik als zijn vriendin zou krijgen.

Jim had zijn armen om de schouders van de tweeling geslagen. Alba en Elba zwaaiden tijdens het lopen overdreven met hun strakke achterwerkjes.

Aangezien Jim dat niet zien kon, moest het wel bedoeld zijn om haar te tergen.

‘Willen jullie nog een slok?’, vroeg Rebecca.

Het trio hield in en draaide zich om. Rebecca viste de fles uit het plastic tasje. Jim nam de rum in ontvangst, draaide de dop eraf en zette de fles aan zijn mond.

Rebecca keek naar zijn op en neer bewegende strottenhoofd en dacht: het is een kind, met zijn doorzichtige bravoure. Drank liep in straaltjes uit mondhoeken over zijn hals. Hij verspilde meer dan hij doorslikte.

De protesterende tweeling trok hem de rum uit handen. Alba nam slechts een enkele slok. Elba dronk te gulzig en verslikte zich. Rebecca ontnam haar de nu bijna lege fles en borg hem weer in het tasje op.

De wandeling werd voortgezet, met een na hoestende Elba ditmaal achteraan. Rebecca, haar pas versnellend, drong Alba, die iets aan haar kleding verschikte voorzichtig opzij, nam Jim bij de arm, draaide haar gezicht schuin opwaarts zijn richting uit en zoende

hem vol op zijn mond. De verbazing in zijn ogen maakte plaats voor geamuseerde wellust.

‘Is het nog ver?’ vroeg Alba.

‘Nee, nog een straatje en dan zijn we er’, beweerde Jim. ‘Welkom in de domeinen der rijken en welgestelden. En kijk eens een beetje vrolijker, jullie allen! Amare et sapere vix deo conceditur !’ *

Erg goddelijk voel ik me momenteel niet echt, dacht Rebecca. Wijs nog minder en over verliefdheid wil ik niet eens meer nadenken, als dat al mogelijk is.

Jim leek zijn nieuwe positie als ongemakkelijk te ervaren. Enkele keren loerde hij achterom naar de tweeling, zonder echter oogcontact te krijgen. De zusjes keken enigszins verveeld.

‘Weet je zeker dat er niemand thuis is?’ vroeg Rebecca. Zij had een verende pas ingezet, als om haar althans voorlopige overwinning te vieren en de tweeling achter zich te houden. Het rossige, licht krullende haar danste om haar schouders.

Jim zuchtte. ‘Dat heb ik toch al verteld? Mijn oom en tante zitten voorlopig in het buitenland.’

Elba had haar tweelingzusje een arm gegeven.

De straat liep uit op een kruispunt. Rechts hieraan gelegen stond een door metalen hekwerk en kreupelhout omgeven villa. Zij passeerden op weg ernaar toe een terrein met een kantoorpand. Aan de andere zijde van de villa, rechts om de hoek, lagen onder buitenverlichting oranje tennisbanen die zich aan twee zijden langs de betreffende kavel heen uitstrekten.

Jim liet Rebecca los. Hij wees op het hekwerk waarmee de lange achtertuin van de straat werd afgescheiden.

Het was doodstil op straat. Vleermuisjes schoten in hoekige vlucht onder straatlantaarns door.

‘We zijn er’, verklaarde Jim.

*Zelfs de goden kunnen niet tegelijkertijd verliefd en wijs zijn!

Degerman, door zijn voormalige zakenpartner Adriaan Compaan als huisbewaarder aangesteld, voelde zich tijdelijk eigenaar van diens villa.

Hij zou er drie weken moeten wonen, omdat Compaan tijdens zijn vakanties perse iemand in het huis wilde hebben. Ingebroken was er nog nooit. Zelfs indien eventuele insluipers niet zouden worden opgespoord, liep Compaan de kans dat zijn deels door diefstal verkregen goederen na eventuele inbeslagname door de politie naar hem zou kunnen leiden. De klus kwam Degerman, die zonder geld zat, zeer goed uit. Na de moord op een inbreker in het door hem en Compaan opgezette XTC lab, moest Degerman zeven jaar de cel in. Hij had met geen woord over zijn partner gerept.

Vanwege de kans op strafvermindering gedroeg hij zich voortdurend zeer beleefd en coöperatief tegenover politie, justitie en cipiers.

Hij was tijdens het proces stug vol blijven houden dat de inbreker op hem af was gestormd en hem met de dood had bedreigd. Zelfverdediging dus. Anders was het wellicht elf of twaalf jaar geworden. Degerman had min of meer verwacht dat Compaan een bekwame advocaat zou regelen, maar de pro deo raadsman die hem benaderde behandelde hem met een zodanig vertoon van dedain en desinteresse, dat hij begreep in de steek gelaten te zijn. Zeven jaar wachten op vrijheid, zonder dat Compaan zich ooit had laten zien of horen.

Meer dan tweeënhalfduizend dagen lang dezelfde routine. Vanwege een gewelddadig verleden, waarvan mishandeling van politieagenten deel uitmaakte, werd hij in een extra beveiligde inrichting opgesloten. Weekendverlof werd hierdoor onmogelijk.

Uit pure verveling was hij figuren gaan inkleuren tijdens het dagelijkse verblijf in de recreatieruimte. Daarnaast was hij met krachttraining begonnen.

Niemand had hem ooit durven uitlachen, wanneer hij de viltstiften hanteerde. Zijn creaties hing hij aan de muren van zijn cel.

De moord op de insluiper was zijn eerste. Hij had zonder aarzeling geschoten en gemerkt dat het hem niet meer deed dan wanneer hij een insect zou hebben platgeslagen.

Terwijl hij bezig was het lijk in plastic te verpakken, was een arrestatieteam het gebouw binnengedrongen. Adriaan had er lucht van gekregen en bleek spoorloos. Niets van hetgeen in het lab werd aangetroffen kon de recherche op het spoor van deze aalgladde scharrelaar zetten.

Degermans laatste ochtend in de gevangenis brak aan. Hij werd wegens goed gedrag een jaar eerder vrijgelaten. Het personeel bejegende hem eens te meer met voorzichtige, enigszins nerveuze beleefdheid. Zij prezen zich al jaren gelukkig met het onverwacht meegaande en zelfs vriendelijke gedrag van Degerman, die met zijn lengte van ruim twee meter en zijn reuzenhanden voortdurend zijn medegevangenen had geïntimideerd, zonder er iets voor te hoeven doen.

Eenmaal was hij door een bajesklant aangevallen, een getatoeëerde geweldenaar. Degerman had zijn tegenstander eenvoudigweg opgepakt en tegen een muur gesmeten. Bewakers waren er getuigen van. Het had geen gevolgen voor hem. Zijn opponent echter werd met gebroken ruggenwervels en schedelletsel afgevoerd.

Hij nam handenschuddend afscheid van het personeel en de gevangenisdirecteur, die hem veel succes wenste.

Met zijn rug naar de gevangenispoort keek Degerman de vrijheid aan. Hij had een adres meegekregen, alwaar hij zijn reclasseringsambtenaar zou ontmoeten en waarvan hij de sleutels van een flatje in ontvangst zou nemen.

Geen muren of traliewerk meer. Geen celdeur zonder klink. De wereld kwam op hem af als een universum zo weids.

Hij keek om zich heen naar een bushalte.

Een man stapte uit een taxi en benaderde hem. Het bleek een door Adriaan Compaan gestuurde chauffeur te zijn, die Degerman naar diens villa reed.

‘Sorry voor de radiostilte jongen, ik wou niet het risico lopen dat we met elkaar in verband zouden worden gebracht’, verklaarde Adriaan even later met een grijns. ‘Ik heb er toch in ieder geval voor gezorgd dat het geen twaalf jaar werd.’

Dus die prutser van een advocaat heb ik inderdaad aan jou te danken, dacht Degerman.

Hij werd voor het avondeten uitgenodigd, waarna Adriaan hem op subtiële wijze uithoorde, om erachter te komen of Degerman ook tegen zijn medegevangenen zijn mond had gehouden.

Degerman had tegen iedereen gezwegen als het graf. Als een medegevangene hem iets vroeg, werd hij weggekeken door die diepliggende ogen onder een vrijwel ononderbroken wenkbrauw. Een huiveringwekkend kwaad leek achter deze ogen verborgen, die van kwaadaardigheid leken te gloeien. Al zijn celgenoten hadden binnen enkele dagen om overplaatsing gesmeekt, zodat hij de laatste jaren van zijn gevangenschap een cel voor zich alleen had.

Na zijn vervroegde vrijlating wegens goed gedrag, was hij op een bijstandsuitkering aangewezen. Na aftrek van vaste lasten bleef er onvoldoende over om behoorlijk van te kunnen leven. Voor de drie weken als huisbewaarder zou hij vijftienghonderd euro in contanten ontvangen. Hij zou komende week beginnen.

‘Een goedmakertje voor al die jaren dat je je mond over mij gehouden hebt’, vertrouwde Compaan hem na het dinertje toe.

Compaan had hem na deze woorden een forse schouderklop gegeven. Het voelde alsof hij op een ijskast mepte. Mevrouw Compaan was heel wat minder enthousiast. Een moordenaar als huisoppas? Types met doorlopende wenkbrauwen waren volgens haar zonder uitzondering gedegeneerde, misdadige schepsels. Als huisbewaarder afschrikwekkend genoeg, niet alleen voor potentiële dieven die hem kenden en van zijn verleden op de hoogte waren. Zij had die avond nauwelijks tegen hem gesproken. Degerman had enig begrip voor haar reserves en zich verder niets van haar aangetrokken.

‘We zitten best vaak in het buitenland, dus jouw kostje is gekocht!’ riep Compaan, sigaren en cognac presenterend.

Degerman vroeg zich af hoe hij de villa in zou richten, indien hij werkelijk de eigenaar ervan zou zijn. In gedachten trapte hij de kitscherige inboedel de deur uit en voorzag de villa van minimalistische inrichting, die enigszins aan het interieur van een gevangenis deed denken.

In de beide en suite gelegen woonkamers op de benedenverdieping stonden dozen opgestapeld, waarvan Compaan Degerman had gewaarschuwd ze niet te openen.

Drugs ongetwijfeld, dacht Degerman. XTC pillen. Ik ben maar een huisknechtje in zijn ogen. Zijn werkelijke zaken houdt hij ver bij me vandaan.

Hoeveel zou deze villa hem hebben gekost?

Zelf moest hij het doen met een tweekamerflatje in een armoedige buitenwijk. Zijn reclasseringsambtenaar had hem er foto's van laten zien, na hem een uitbrander te hebben gegeven omdat hij zijn eerste afspraak vergeten was.

Zes jaar lang praktijktraining in zelfbeheersing. Vriendelijk kijken en dankbaar knikken. Ook dit keer lukte hem dat. 'Ziet er goed uit', had hij de ambtenaar laten weten. In werkelijkheid zat het flatje onder de kakkerlakken en stonk de badcel naar schimmel.

Een auto kon hij zich uiteraard niet veroorloven. De auto van Compaan, een enorme, zwarte, zogenaamde SUV, mocht hij tijdens diens vakantie vrijuit gebruiken.

Ook van de auto voelde Degerman zich tijdelijk de eigenaar.

Die nacht in de villa kon de huisbewaarder de slaap niet vatten. Uit een van de flessen die hij in het drankenkabinet aantrof schonk hij rum in een glas met dikke bodem.

Langzaam bewoog hij zijn lange, knokige lichaam over het krakend parket in de richting van de tuinkamer. De gordijnen had hij opengelaten, omdat hij zo min mogelijk herinnerd wilde worden aan de muren van zijn cel. Hij keek over een ruim dertig meter diepe achtertuin uit. Een door borders omgeven gazon, met in het midden ervan een flink, langwerpig zwembad. Hij zag het water glinsteren in het licht van hoge en lage lantaarnpaaltjes, die op regelmatige afstand van elkaar in de borders stonden. Tussen struiken en smalle boomstammen door priemde de verlichting van

de tennisbanen. In het schijnsel ervan kon Degerman damp boven het water zien hangen.

Tijdens de twee dagen dat hij hier woonde, had hij niet de minste behoefte gevoeld om te zwemmen. Degerman herinnerde zich dat op de lijst zijner taken het afdekken van het zwembad stond. Compaan had het juist voor hem opengelaten. Hoe moest dat toch ook alweer? Een of andere schakelaar. Hij besloot het afdekken uit te stellen tot morgen, zodat hij eerst het filter zou kunnen reinigen en bladeren en afval uit het water vissen.

Degerman kon zich vroeger al nooit aan de indruk onttrekken door Compaan te worden gemanipuleerd en bedrogen. Die taxi was natuurlijk bedoeld om ervoor te zorgen dat Compaan hem als eerste zou kunnen spreken. En waar was bijvoorbeeld de opbrengst van het XTC lab gebleven? Volgens Compaan was alles door de politie in beslag genomen, het materiaal, de banksaldi. Tussen de rechtszaak en de ontmanteling van de productielocatie had een periode van meerdere weken gezeten. Degerman kon zich een en ander al jaren niet meer scherp herinneren. Hij had het sterke vermoeden dat al hetgeen zij beiden met de verkoop van duizenden pillen hadden verdiend door Compaan in deze villa was geïnvesteerd. Dat maakte dit fraaie pand toch ook deels zijn eigendom.

En nu deze klus. Hoeveel zou hij omgerekend per week verdienen? In ieder geval meer dan zijn uitkering. Voor een behoorlijke auto was het nog steeds te weinig.

De verklaring van Compaan betreffende de inbeslagname was hem zeer onvoldoende. De vergoeding die hij als huismeester zou ontvangen beschouwde hij inderdaad als een goedmakertje.

Daar had je weer zo'n slinkse streek van Compaan. Nooit een voorschot uitbetalen. En hij, sukkel die hij zich voelde, moest maar zien of hij over een kleine drie weken zijn geld zou ontvangen. Degerman haalde een hand door zijn halflange, grijszwarte haar. Hij besloot om bij de minste of geringste weerstand inzake de betaling van zijn vergoeding bij Compaan een redelijk ernstige vorm van fysiek geweld toe te passen, uiteraard in aanwezigheid van diens wantrouwende vrouwtje. Voor aangifte bij de politie vreesde hij

niet. Het echtpaar Compaan was hiervoor nog veel te veel betrokken bij allerlei duistere zaken.

Hij wilde meer. Veel meer. Zes jaar had hij in te halen. En, indien hij er goed over nadacht, nog wel minstens tien jaar.

Met zijn glas in de hand liep hij naar de zitkamer aan de voorzijde van de villa, alwaar hij zich in een comfortabele zetel liet zakken.

Degerman schakelde het televisietoestel in. Na enig zoeken vond hij pornokanalen. De genitaal gymnastiek die zich onder zeer felle belichting voor hem afspeelde kon hem niet bekoren.

Heel even stond het groepje studenten bewegingsloos. Jim keek zijn metgezellen aan, alsof uit het gezelschap hierdoor iemand het initiatief zou nemen.

‘Kunnen we niet gewoon via de voorkant?’ vroeg Elba.

‘Daar is het hek dichtgeschoven. Bovendien komt op die kruising allerlei verkeer langs’, zei Jim.

Als om zijn bewering te ondersteunen reed een personenauto over het kruispunt. Rebecca keek om zich heen. Aan de overzijde van de straat stond een gebouw dat door struikgewas grotendeels aan het zicht was onttrokken. In het pand heerste duisternis.

Alba deed haar mond open. Voordat zij iets zeggen kon, sprong Jim reeds tegen het spijlenhek aan, plaatste beide voeten op middenstukjes en begon zich op soepele wijze omhoog te werken, totdat hij een schrijlingse positie had bereikt. Hij leunde hierbij met beide handen tussen de pijlpunten op de bovenzijde van het hek, zodat ze niet tegen zijn kruis aan zouden komen. Met een grijns zwaaide hij zich geheel over het hekwerk heen en verdween in de struiken. De studenten hoorden geritsel, gevolgd door een doffe bons.

‘Nou, waar blijven jullie?’ klonk het uitdagend.

Aarzelend volgde de tweeling hem, met aanzienlijk minder vertoon van lichamelijke souplesse. Met moeite trokken en trappelden zij zich opwaarts. Eenmaal boven aangekomen, hieven zij voorzichtig de zich nog aan de straatzijde van het hek bevindende benen over de punten heen, om hierna met het uitstoten van korte gilletjes eveneens in de struiken te verdwijnen.

Rebecca onderdrukte een opwelling om bij de villa vandaan te lopen.

Zuchtend greep zij de spijlen vast. Bovenop het hek aangekomen, kon zij nog juist een deel van de zwarte SUV van Compaan voor de garage geparkeerd zien staan.

Enigszins geschrokken liet zij zich langs de binnenzijde van het hekwerk zakken.

Het gezelschap keek over de achtertuin uit. Het wateroppervlak lag olieachtig en glanzend onder het licht van de lantaarns in de border en de lampen van de tennisbaan. Er zweefde damp boven het wateroppervlakte in deze windstille nacht.

Alba vroeg waarom de tennisbaanverlichting nog brandde, waarop Jim verklaarde dat dit een preventie tegen vandalisme betrof. Bovendien waren camera's aan de lantaarnmasten op het terrein bevestigd. Onlangs nog hadden dronken studenten de kantine opengebroken en geplunderd en de waterkranen opengedraaid, zodat bijna de helft van de gravelbanen in een bruinrode modderpoel was veranderd.

'Hun auto staat er nog', verklaarde Rebecca. 'Waarschijnlijk zijn ze gewoon thuis.'

'Nee hoor', wist Jim. 'Zij laten zich altijd door een taxi ophalen als ze naar Schiphol gaan.'

Rebecca keek naar het venster van de achterste kamer. Er waren geen gordijnen of lamellen dichtgeschoven. Aan de gevel kon zij geen bewakingscamera's ontdekken. Zij dacht een vaag, meerkleurig flitsen van diffuse sterkte te kunnen zien. Het leek vanuit de voorzijde van de woning te komen.

'Volgens mij is er iemand thuis!' Zij wees naar de villa. Jim en de tweeling keken in de door haar aangegeven richting, maar konden niets anders zien dan de donkere rechthoek van het venster.

'Misschien het licht van een straatlantaarn dat door het huis schijnt', opperde Jim.

'Daar leek het niet op.'

'Je bent een muts!' riep Elba. Zij schopte haar pumps uit, trok haar spijkerbroek en onderbroek tegelijkertijd naar beneden, schoof haar shirt over het hoofd, maakte haar bh los en stormde vervolgens op

het zwembad af. Aldaar aangekomen, sprong zij vanaf de rand opwaarts, waarbij zij haar knieën optrok en joelend het water in plonsde.

Alba volgde haar voorbeeld. Jim ontkleedde zich met trillende handen en dribbelde op een drafje naar het donkere water, alwaar hij zich alsof hij was neergeschoten voorover in liet vallen. Hij is nerveus, dacht Rebecca met genoegen.

Meteen begon het trio een bruisend watergevecht, waarbij men elkaar onder water trachtte te trekken.

Rebecca ontkleedde zich langzaam, daarbij voortdurend de villa observerend. Zij kon geen geflakker meer zien.

De kledingstukken van haar metgezellen lagen verspreid over rododendrons en lage coniferen heen. Zij vouwde haar kleding tot een stapeltje, dat zij aan de rand van de border bovenop haar schoenen plaatste. Het tasje met de fles legde zij ernaast. Met een elastiek bracht zij haar haardos enigszins in fatsoen. Jim leek niet op haar te letten. Ook de tweeling negeerde haar. Enigszins nerveus trippelde zij tussen de struiken vandaan. Bij de rand van het zwembad aangekomen, liet zij zich in het water glijden, dat lauwwarm aanvoelde. Desondanks ging een rilling door haar heen. Zij liet zich zakken en probeerde met haar tenen de bodem te raken, zonder dat dit haar lukte. Rebecca strekte haar armen. Met de toppen van haar vingers beroerde zij het wateroppervlak. Enigszins geschrokken van de diepte zwom zij opwaarts.

Alba en Elba probeerden op de rand te gaan zitten, terwijl Jim hen dit trachtte te verhinderen.

Rustig watertrappend, vergeleek Rebecca haar lichaam met dat van haar concurrentes.

Fraai waren zij zeker, moest zij toegeven, met hun puntborsten en strakke kontjes.

Dat die twee bh's droegen, begreep zij niet.

Zij voelde nu toch enige onzekerheid opkomen over haar uiterlijk. Zou Jim haar borsten niet te klein en haar billen te dik vinden?

Ik ben gewoon een heel ander type, dacht zij. Hij is trouwens zo met die twee bezig dat hij me toch niet in de gaten heeft.

Waarom ben ik niet gewoonweg teruggelopen daarnet?